

Az imagináció nyelve, kép- és élményszerűsége.

Article URL

www.asztrologia.ro/

Author

Dénes Mária

Published: September 23, 2018, 3:55 am

Dénes Albert

Metafizikailag tudjuk, hogy az életemket, a sorsunkat imaginációink alakítja. Néztek csak meg ezt az állást, vizsgáljuk meg, mit tudunk felfejteni belülről. Először is mit jelent, hogy metafizikailag? Hajlamosak vagyunk a metafizika kapcsán arra gondolni, hogy az mindig valami tőlisgot jelent, valami olyanra utal, amit csak gondolatilag, szellemileg, mentálisan tudunk megragadni. Még Guénon is úgy értelmezte a metafizikát, amely töl van azon, amit itt megölhetünk mindennapi életünkben.

A metafizika valójában nem csak gondolatilag megragadható tőlisgot fejez ki, hanem teljesen magába tudja venni a mindennapi életet is. Magába is foglalja mindigis, csak hogy mi egy vagy több saját tudati belső folyamat nem egy fogjuk fel, vagyis hajlamosak vagyunk a metafizikait és a nem-metafizikait tőlisgosan durva felosztásban alkalmazni a valóság. A testszerűség, a tölyszerűség, a konkrét alakot és megnyilvánulás-módot öltés mind-mind a metafizikum által thatottak, még a tárgyszerűség is, amelyet oly gyakran anyagnak nevezve kiszakítunk a maga metafizikumából. Azt is lehetne mondani, hogy csak a metafizikai valóság létezik, csak hogy ez a maga belső szellemi rendje szerint létezik, amelyet ha nem ennek megfelelően fogunk fel, akkor keletkezik olyan zavar, olyan megbontott létesség, olyan feltételezés és kifordított, örthetelenség és homály, mint amilyent az emberiségnek volt májja megtapasztalni nem csak az elméleti során, hanem amit a mai napon is megöl. Nem az a helyes felosztás, hogy metafizikai és nem metafizikai. Csak metafizikai van és amit nem-metafizikainak ölünk meg, az a metafizikai rend belső szellemi tölrvölyszerűségeinek az általunk való megszűnéséből ered.

Mi a helyzet a tanulmányt nyitni elsö állás második részével, hogy a sorsunkat az imaginációink alakítja? Az imagináció egy olyan spirituális természetű szerve az embernek, ahol a tudat, a tudattalan, az örökös, a tapasztalat, a gondolkodás, a mentális tartalmak, az érzelmek, az emlékek, a képzetek találkoznak és kölcsönhatásba lépnek egymással. De ugyanez az imagináció az is, amely a testtel szemben nagyon érdekes kapcsolatban áll. Sokan még a spirituális tanokkal foglalkozók közül is ölörökkelik a testet, azt tartva erről, hogy csak durva anyagi burok. Hát nem öppen egy van. Ugyanezt a tövedést követik el a felső-n és a közlölös viszonylatában, de ez egy máj és töma. Itt most az a fontos, hogy felismerjük, vagy

legalább kárpuzel- Ás megörítéserőnkét kissé a szokásosnál jobban munkába tölve rállássunk, hogy a test mályen Ájt van hatva a metafizikai vonásokkal, olyannyira, hogy ha ezeket kivonánk belőle, maga a test is eltűnne. Mindez nem mond ellent az empirikus, objektív, tudományos ismereteknek, vannak sejtek, molekulák, erek, idegek, szövetek, van anyagcsere, vannak neuronális hállázzatok s mág sok-sok más, a testet felőpátámu anatámiai Ás fiziológiai Ásszetevők. Áon magárál a testszerás mág metafizikumárál beszóltem, mintegy elosztalni próbálván azt a kámu keményedett nőzetet, hogy a test par excellence nem-metafizikai elem, csak burok stb. Tehát az imagináciának, mint az ember metafizikai, spirituális szervének komoly káze van a testhez, de a valásáig tárgyi, tönyszerű tartományaihoz is.

Az imagináció mivel olyan metafizikai szervünk, ahol a valásáig Ásszes megnyilvánulásai találkozik- gondolom, ezt nem kell kállánnálsebben magyarízzom- egyben olyan lányegi, primordiális, alapvető Ás centrális fontossággal bír, amely minden további meghatározó felőpátást, beálltádsokat, sors-szekezetet. Egyben az események, a történetek Ántámuformája is, de nem csak Ágy mint egy merev Ántámuforma, hanem Ágy, hogy az imaginációban Ásszejátt tartalmak jellegük szerint Ájthatnak, Ájtszámnek eseményeket, tapasztalatokat, helyzeteket, Állapotokat. Az előzö tanulónyban, amelynek a Tennitűs előkészítéset cmet adtam, a sorsalakás lehetséges Át Ás kikerállhetetlen szákszerás Át említettem már. Most rászletesebben belemegyek technikáinak nevezhető szempontokba. A technikait persze Ágy Ártve, hogy ez szemőlyesen vőgrehajtott máveletek lehetséges mádjaként jánn szába.

Amennyiben az előbb tisztáztuk, hogy a valásáig teljes egészében metafizikai, Ágy most az imagináció is hozzáadhatjuk eme álltás Árványességi kárréhez. Minden imagináció. Vigyázat, mert ez nem egy tönny-megállapítá mondat, hanem máveleti mondat. Ágyhogy senkinek sem kell hamarjában ellenbizonyítók után keresgőlnie, mert nem azt mondtam ahogy objektív Ágy van vagy nincs, hanem azt, ahogyan lennie kell a megfelelő máveleti beálltás esetön. Ebben az értelemben Ás ezen a realizációs terepen minden imagináció. Csakhogy. Áos itt jánn egy probléma. Ugyanis, nem abban áll az ember máveleti lehetséges Áge a sorsa, az Álete, a lány alakására vonatkozán, hogy minden imagináció, hanem abban, hogy tud bírni az imaginációval. Van az emberben egy olyan szellemi-metafizikai kvalitás, amely az imaginációval kápes máveleteket vőgezni. Ez az, ami minket Árdekel. Hogy ez a kvalitás mennyire van elmeráve az imaginációban Ás mennyire nem, mit sem vőltóztat annak igazságán, hogy ilyen megkálánnbáztett kvalitás van Ás ha komoly máveletet akarunk vőgezni, akkor eme kvalitással kell azonosítani magunkat. Minden esetben az imagináció álltja elő a valóki Által mególt valásáig Ásszállapotát. Olyan embernél is, aki Áletében imaginációráál, metafizikárál sem hallott soha. Azonban, ha nincs tudásunk az imaginációráál Ás annak tulajdonságairál Ás főleg, ha nem kezdjük megismerni, hogy miképpen kell bírni az imaginációval, akkor az Ágy mákádk, mint egy vezető nálkáll maradt jármű. Mággsem teljesen Ágy, mert mindenkibe szorult valamennyi spontán metafizikai tudás, amolyan ráörzós- vagy intuiciósszerűen Ás legalább a vőgzetes Átkázóket el tudja kerállni Ágy, ahogy. Az, hogy az imagináció hozzá Ássze Ágy a valásáigunkat, ahogyan Ásszehozza, az egy kikerállhetetlen metafizikai tönny, vőgsá Ás megcáfolhatatlan igazság. Tagadni, ellenbizonyítani lehet, de főlássleges. Sokkal jobb, ha inkább az után kutatunk, hogy mit tehetünk mi, akik az imaginációra vonatkozán máveleti nyelvet előg gáugicsólve beszólják Ás nem igazán vagyunk a helyzetek urai.

Azt, hogy mindenkinek van imaginációja valamint azt, hogy minden imagináció, valahogy Ágy kell Árteni, mint pöldőul a nyelv esetön, hogy van a nagy nyelvvilág, amelyben kálánn-kálánn mozognak, beszólnek az egyes emberek, mindenki Ágy ahogy tud, a maga mádján. Ki jobban, tisztábban, gazdagabban, vőlasztókosabban, logikusabban, ki pedig szegőnyesen, zavarosan, logikátlanul, esetleg csunyan, durván. Ezzel a nyelv-hasonlattal csak az imagináció, mint olyan, Ás

az imaginációval rendelkező egyes ember viszonyát szerettem volna megvilágítani.

Hamvas is felhívja a figyelmet arra, hogy az imaginációval szembeveti alapeleme a kép. De arra is kitér, hogy a kép nem csak merész kép, hanem szellem is, képességek is, szellemi mozgás is éppen annyira, mint konkrét tenni tudás. Ha az imagináció az, ahol tudat, gondolat, érzés, akarat stb. találkozik, akkor itt találkozik a kép is, a szellem is, a szellemi alap az a tett, a megismerés az alkotás, az alakítás; lehetőségeknek látása az maga a megkötésbe hozott általalakítás szembevetet. Aki a szembevetet végzi, az nem más, mint maga az ember az akin a szembevetet végzi, az is saját maga, természetesen beleértve az embert körülvevő világot is. Mert, mint ahogy az ember mindigis test, lélek és szellem egységében képzelhető el, ugyanúgy az embernek mindigis világa van, amelyet soha sem szabad merész nézetnek tekinteni.

Az embernek az imaginációval kell dolgoznia. Ez az az egyedüli szembeveti lehetőség, amellyel a magán, sors, élet, valóság, a tminás-theti, a tnyeg-theti, problémát megoldhatja. Amivel az imagináció dolgozik, az a látás az imaginációval. Az ember metafizikai kvalitásai ered az, hogy imaginációval dolgozni tud, természetesen csak akkor ha erre tudatos erőfeszítéseket tesz. A metafizikai kvalitás nem egy jobb eszköz. Ez az ember igazi a nazonosságához tartozik. Ez az, amely ha elg tisztán ha nem töveszti a ssze magát az imagináció tartalmaival, akkor képes, hogy az imagináció úgy rendezze, ahogyan azt rendezni kell. Itt kiemelten fontos, hogy nem a valóság manipulálás, vagy más emberek manipulálás van szembevetés, hanem a látás egységét biztosító egyetemes rend tervényszerűségeinek felismeréséről az ezek szerinti életrend kialakításáról. Ez a látás egységét mindigis biztosító rend nem más, mint az igazi metafizikai nyelv és egyben az imagináció nyelvnek valódi grammatikája. Mi ezt most csak kutatjuk. E nyelven csak a redésen beszélni. Annyit mondhatunk el, amennyire sikerült eljutnunk a kutatás során. Nem lehet az imagináció hatékonyan rendezni nyelvet egy ma látás idegen nyelv megtanulásnak nehézségi fokához hasonlóan, mert bármilyen nehéz idegen nyelvről legyen szembevetés, annak van stabil grammatikája, vannak a nyelvek és nyelvtanok és nyelv-tanfolyamok, és aki nagyon meg akarja tanulni az illető nyelvet, megteheti. Az imagináció is rendezni tud egyetemes nyelvről csak annyit tudunk, hogy ez nem más mint az ige, a logosz, a kinyilatkoztatás szava. Amelyekhez mindigis értelmezéseket csatolunk hozzá, kommentárokat, azért, hogy a szembevetés valamennyit meg tudjunk érteni. Maga ez a logosz-azonos, egyetemes nyelv nincs úgy meg szembevetés, mint a ma látás nyelvek fogalmi és egyébb struktúrákkal telített lehetőségek, nyelvek, amelyek segítéssel nap, mint nap igyekeznünk eligazodni problémáinkban. Azonban, ezek a nyelvek is a rzik valamelyest az egyetemes nyelv szellemi erejét és a példátul anyanyelvünknek, a magyar nyelvnek is megvan a kellő metafizikai ereje ahhoz, hogy látfontosságú szembevetések irányát lehesse. Csak arra kell vigyázni, a bbek a ztt, hogy a nyelv ilyen fokán, másrmint azon a fokán, ahol visszanyeri a metafizikai erejét, ott nem csak a fogalmi szembevetés grammatikai, logikai, szemantikai és retorikai tényezők a fontosak, hanem a beszélni valódi látás, a megkötés tnyezők is. Ezért ki kell tisztítani ebből a nyelvből minden olyan manipulatív asszociációkra hajlamosító elemet, amelyeknek az ideológiai tendenciákra, a félrevezetőkre, az érzelmekekre, az indulatokra vonatkozó hatáscélzata van. Példátul, az a smagyaság szellemi értékeit időz a szembevetés metafizikai szembevetésben mit sem ér, ha rejtetten azt hozza el az emberből, másrmint a magyar emberből, hogy a tbb, mint más ember az ha valaki ráköt, hogy miért is tbb, akkor a r a kördé a iránt is eröss győltélet éreze, a rlete szerint legszesebben ott helyben meglln. Példátul a mág lehetne sorolni. A tnyeg egy. Az imagináció rendezésére lehetőséget nyújtó nyelvnek a megkötésben tett metafizikai kvalitás szembevetés kell mozognia, és mentesnek kell lennie mindenféle zavaros, manipulatív, sőt a képeket és a leg indulatokat szembevetés tartalomtól. Továbbá mentesnek kell lennie olyan tartalmaktól is, amely magam elűtt nem tisztázott világaimmal állnak kapcsolatban. Hogy az embernek

vágyai vannak, azzal semmi baj nincs. Azonban az máj baj, ha nem tisztázzuk, hogy mi is az amire vágyunk, miben áll az, ha megvalósul az illető vágy. Ám miben, ha nem. Tisztázatlan vágyakkal hiába akarunk az imagináciánkra hatni. Ám, hogy az megvalósítsa a vágyunk beteljeséséhez szükséges feltételeket, mert lehet, hogy ez sikerülni fog, de esetleg kiderül az, hogy az illető vágy olyan további körülményeket hoz az életünkbe, hogy jobb lett volna, ha nem is teljesült volna. Ekkor jövünk rá, hogy a merő vágyakozás kizepette nagyon széklátások voltak. Természetesen ez nem vonatkozik minden vágyra. Ám nem arról van szó, hogy minden vágyat el kell fojtani, le kell rombolni. Még jár szempontot fel lehetne sorolni egy életünk tminus-tében résztvevő metafizikai máveleti nyelv tulajdonságait illetően, de most rá kell tornem az imagináció kőp- Ám Álmányszerűségére is. Az elkövetkező tanulmányokban még szóba fognak kerülni nyelvvel kapcsolatos metafizikai megfontolások. Egy tanulmány keretében elö ennyi, ami az elöbbiekben elhangzott, illetve ródott. Most Ám is az a fű mondanivaló, amit a c-m is megvilágít, miszerint az imagináció nyelvi, kőpi Ám Álmányszerű vonatkozásai szorosán Ásszefűgnek egymással.

Arról má volt szó, hogy a kőp az imagináció mákődésnek centrális eleme, Ázemanyaga. Arról is Ártam, hogy ezt nem csak kimerevített kőpként kell Ártani, báj nem jelenti ez azt, hogy egyszerű, kimerevített kőpnek, rajznak, szimbólumnak, figurának, reprezentációnak, Ábrának ne lehetne erűss, az imaginációra ható ereje. Lehet, de ami az imagináció Ártelében vett kőp, az elsűsorban olyan kőp, amelynek erűss Álmányszerűségé van. Ezt az Álmányszerűséget nem Ágy Ártam, hogy nűzek valamit Ám akkor bizonyos Álmányeim vannak, hanem Ágy, hogy egy bizonyos Állapotban levűs Ám a hozzá tartozó tapasztalatok, vagyis az Ásszűrűkelűs szorosán Ásszefonűdik, tehát a kőpben az ember benne van Ám a kőp Áthatja, Ágy ez az Álmányszerűség tulajdonkőppen egy valűsűg-megűlűst jelent, egy konkrét benne-levűst valamiben, valamilyen Állapotban. Ez máj az imagináció produktuma, akkor is, ha ezt valaki nem tudja. A kőp kivetűl, bevetűl, visszavetűl, minűsű-t, Átminűsű-t, tűrgyibűl tapasztalatiba megy, szubjektű-vbűl objektű-vbe, vagyis mozog, mákűdik, valűsűgot forműl, Áthatja az embert. Maga az ember az, akibűl ered, mert ember Ám imagináció annyira Ásszetartozik, mint ember Ám lűlegzet. A valűsűgot mindig is az imagináció teremti. Az a racionűlis felosztűs, miszerint az egyik pűlusban van az imagináció Ám a májűsban a valűsűg, teljesen rossz. Vagyis ez Ágy fogadhatű csak el, hogy az imagináció szűt nem abban az Ártelében hasznűljűk, mint Ám. Ák inkább a fikciűt ellenpontozűk egy tűnyi valűsűgtaroműnyal, amely elfogadhatű, de csak Ágy. A metafizikai Ártelében vett imagináció, Ágy ahogyan a tanulmány elejűn szó volt arról, hogy mi is ez, mindig a valűsűg szűvűje, de Ágy a szűvűje, hogy egyben a valűsűg szűvetűt is ez kőpezi. Mindezzel nem lenűnk sokkal okosabbak, ha nem merűttűk volna fel a speciűlis metafizikai kvalitűs gondolatűt, amely az embernek egy Ánazonosságbeli, lűnyegbeli kőpességé Ám ez abban Áll, hogy az imaginációval megfelelűen tud operűlni. Tettem a korűbbiakban egy olyan kijelentűst, hogy minden imagináció Ám hogy ezt megfelelű máveleti kontextusban kell Ártani. Akkor azt kellene mondani, hogy ez a speciűlis metafizikai kvalitűs is imagináció, vagy pedig nem helyűllű az, hogy minden imagináció. Nem kell tűrűdnűnk azzal, hogy Ágy van-e vagy Ágy. Lűnyeg, hogy ilyen kvalitűs legyen, vagyishogy felűbressűk Ám kifejlessűk magunkban Ám Ágy tudatosan tudjuk kezelni azt, ami egyűbkűnt is meghatűroz minket- az imagináció. Az imagináció egy kikerűlhetetlen metafizikai szűksűgszerűségkűnt hatűroz meg minket, vagyis valűsűgünk minden mozzanatűban meghatűroz. Azt, amit Hamvas is Ár, miszerint egyedűl az imaginációnkban vagyunk szabadok, Ám kűtelezű mádon az elöbbiekben emlűtt metafizikai kvalitűsünk Ártam, arra, hogy kőpesekkű kell tegűk magunkat arra, hogy az imaginációnkat megfelelűen tudjuk mákűdtetni. Műgegyszer, nem jelent sem elvi, sem gyakorlati problűműt, hogy ez a kvalitűs az

imaginációba gyazdik-e vagy sem, látnyeg az, hogy ez a kvalitás, ez a minőség, ez a tudatosság, ez a képesség, vagyis képességeket rendező minőség tisztább legyen.

Ebben a kvalitásban áll az ember metafizikai képessége, ereje, emberi látnyege, tudása, tennitűsége. Ez a lélek, a szellem örökénysége az emberben. Ez a lehetőség, hogy magamat az a valósággot alakítani tudjam. Ez látnyem lélegzete, de pontosabban a lélegzet rendezője. A hétértékes napi tudat az a let felől nézve az az egyedüli gondolat a kapu ehhez a magasabb fokú tudatossághoz, amely gondolat egyáltalán felteszi annak lehetőségét, hogy az ember tőbb, mint társadalomba szervező racionális állat. Akármilyen szörke, kizárólagos let az ember, ez az egyszerű gondolat, mint kapu, mindigis ott van, mint lehetőség, hogy az ember elindulhasson igazi kvalitásnak felbresztése az kifejlesztése tén. Ez az egyszerű gondolat mindenki számára ott van. Fontos kapu, pedig csak egyszerű gondolat. A bekezdésben szerepelt egy olyan fordulat, amely a magam az a valóság alakítására vonatkozik. A figyelmes az ilyen jellegű körökben valamelyest tájékozott olvasó azt vethetné szememre, hogy egy ilyen szándékú metafizikai tanulmány ellenére, annak majdnem a végfelé, ugyanabba a tvedésbe esek, amelyet már mindenki unottan hallgat, márminthogy beszéllek magamról, aztán a valósággról, teszek egy olyan állást, amely e két fogalom konjunkciójára vonatkozik. Az ember hallgatja, olvassa, aztán a t. Unalmas, nem? Joggal a t-t az joggal tartja unalmasnak. De, kérem fogadják el, hogy a-gy jrtam el. A magam az a valóság viszonya egy olyan problémát tartalmaz, amit logikailag nem tudunk megoldani, mert a logika mai állása szerint csak ellentmondás mutatható ki e probléma kapcsán. S a problémát fokozza az, hogy nem csak logikai probléma. A magam az a valóság viszonya egy azonosság az nem-azonosság sajátos relációjában fejezhető ki, talán, de jelenleg nem tudok megoldást. Azt sem mondhatom, hogy azonos vagyok a valósággal az azt sem, hogy nem vagyok azonos. Van itt egy sajátos metafizikai reláció, vagy lehet nem is reláció, hanem egyéb, de remélem, hogy még j sokáig foglalkozhatok metafizikával az ha tbbévi kutatásunk eredményeképpen megtalálom e probléma korrekt megoldását, nagyon elégedett leszek magammal. Mindezt csak azért rom a-gy, mert egyes spirituális tanok olyan magabiztosan állítják, hogy a valóság te magad vagy, hogy az már bosszantó, de legalábbis gyanút breszt az emberben.

A valóságát tényleg maga kövcsolja a szsz az ember, az imaginációjával. Benne vagyok most egy állapotban, amelyet látok, tapasztalok. Ez is az imagináció teremtménye. De itt nem áll meg a haladvány, mert tovább a tvzának az imaginációban a gondolatok, örölmek, képek, élmények, emlékek, szavak, képzetek az a jobban az a jobban állapotokat élek meg. Gondolok valakire, akit rég nem láttam már. Másnap a szszefutok vele az ton. Vagy elfordul, hogy valami váratlan ténik, de ahogyan gondolkozok az a-gyén, lassan-lassan felmerülnek azok a mbeli ténkedéseim amelyek a szszeféggésben állnak azzal, ami ténent, vagyis amivel rászolgáltam arra, hogy éppen a-gy ténenjen. A fontos az, hogy lassan, nánán, de kitartó tudatossággal rőbredjünk arra, hogy az imagináció teremt a valósággot az arra is, hogy hogyan teremt. Az imagináció fogja továbbra is a valósággot teremteni, de ha erős-tjék magunkban azt a metafizikai kvalitást, amellyel éppen azt tudjuk világon látni, hogy hogyan mákodik az imagináció az milyen általakítás, rendező, tisztítás beavatkozásokat kell tennünk, akkor megvalósítható lesz, hogy arra felhaladjunk, amerre igazán szeretnénk. Egyszerű szavakkal a szeretet, a szabadság, az értelem, a harmónia, a mérték, az egyszerűség.

Egy további tanulmányban sz lesz arról is, hogy milyen, az imagináció szempontjából hatékony, vizionárius forgatókönyveket hordoz az ember magában, esetleg anélkül, hogy ezt tudná; s éppen ezért jánia kell zavaros állapotainak rrdgi kéreit.